

bladeren hadden en alleen langs een smalle middellijn met het eigenlijke blad samenhangen. Zoo zouden er nog meer voorbeelden te noemen zijn.

Eenigen tijd geleden zond de heer B. VOLTERS te Semarang een *papaja*-blad, waarbij zich uit den top van den bladsteel een klein, oningesneden, vrij lang gesteeld blaadje met schildvormigen voet ontwikkeld had.

Dit geval doet veel denken aan een blad van *Scindapsus aureus*, de hier als *bonte sirih* welbekende plant, waarbij zich eveneens op den top van den bladsteel een klein hier echter ongesteeld, bladachtig aanhangsel had gevormd.

Toevallig kwam mij, dit schrijvende, nog een overeenkomstig geval in handen, door den heer J. G. B. BEUMÉE bij Balapoelang in Tegal verzameld. Het betreft hier *Mallotus moluccanus* MUELL. ARG., een *Euphorbiacea*, die in bladvorm eenigszins aan *papaja* doet denken. Ook hier is uit den top van den bladsteel een bladachtig, meer of minder op de wijze als bij het normale blad in slippen verdeeld aanhangsel ontstaan. De afwijking werd bij meerdere bladeren van één heester waargenomen.

J. J. S.

VAN TIJGERVALLEN, WILDE HONDEN EN NOG WAT.

In de afbeeldingen bij het artikel van den heer VAN DER MEER MOHR in het Januari-nummer herkende ik aanstonds de door de bevolking op mijne aanwijzingen opgezette

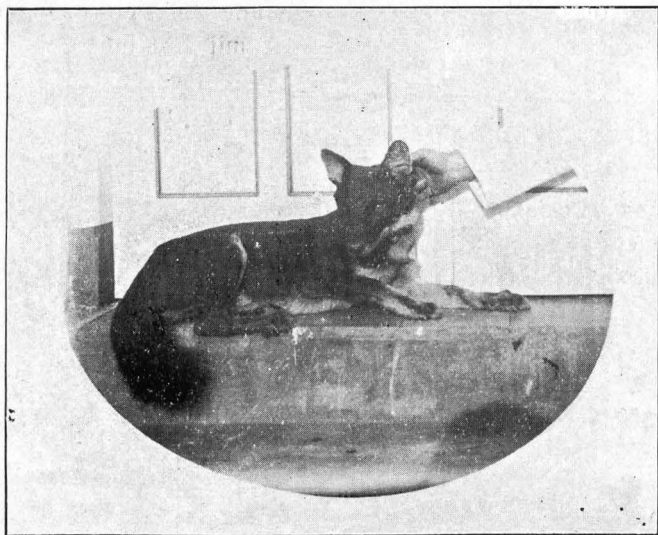

Fig. 1. Wilde hond.

val bij Tanah poeti, bij Padang Siboeboek in de omgeving van-Sawah Loentoh (W. Sumatra). Hoe goed zulke vallen werken, kan blijken uit de mededeeling, dat in de aangeduide streek niet minder dan 9 koningstijgers (mannetjes en wijfjes), twee nevelpanthers, een binturong en verder drie keer een wilden hond daarmede gevangen werden.

De mededeeling van den heer VAN DEN MEER MOHR, dat een gladakker in een der vallen gevangen werd, moet op een misverstand berusten, dat is een *wilde* hond geweest. Van de boven genoemde dieren werden in een maand tijds gevangen: twee tijgers, een mannetje en een wijfje, en de reeds vermelde binturong. Den wilden hond heb ik

maandenlang in gevangenschap gehouden, doch het dier liep telkens weg. Twee keer kwam het terug, doch ten slotte bleef het weg. Ik geef er hier een afbeelding van, omdat de Indische wilde honden weinig bekend zijn.

doen wijden, volkomen onderschrijven. Toen ik me pas voor de vallen ging interesseeren, heb ik veel moeilijkheden met de bevolking ondervonden, omdat ik van dien doekoenonzin niets wilde weten. Daardoor wijzer geworden zijnde en gedachtig aan het „de wereld wil bedrogen worden” ben ik ten slotte zelf voor doekoen gaan spelen. Daarbij liet evenwel mijne kennis der maleische taal me in den steek, zoodat ik roodgedwongen op den inval kwam latijnsche en grieksche verzen op te dreunen. Ik nam hierbij plaats op het dak der val en imiteerde zoo goed mogelijk een doekoen, die ik wel eens bij zijn werk had bezig gezien. Eerst lachten de lui mij uit, maar toen, op een lukrake voorspelling, de eerste tijger inderdaad na 5 dagen in den val zat, sloeg de stemming onmiddellijk om. Men had blijkbaar thans alle vertrouwen in mijne bezweringen en werkte mij niet meer tegen.

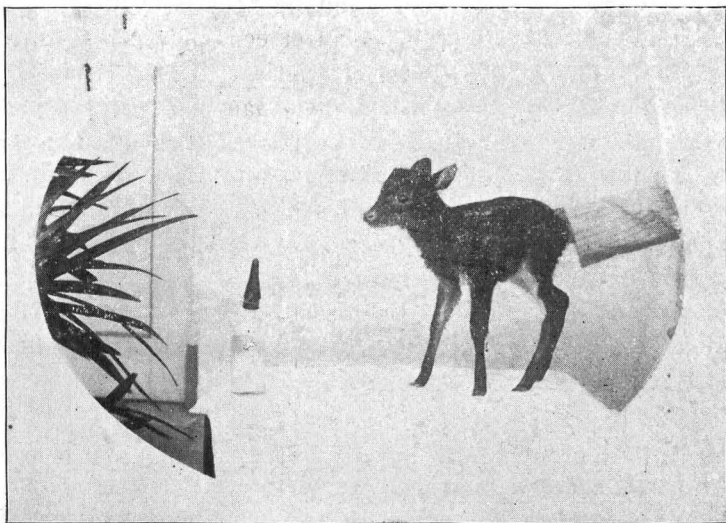

Fig. 2. Jonge kidang.

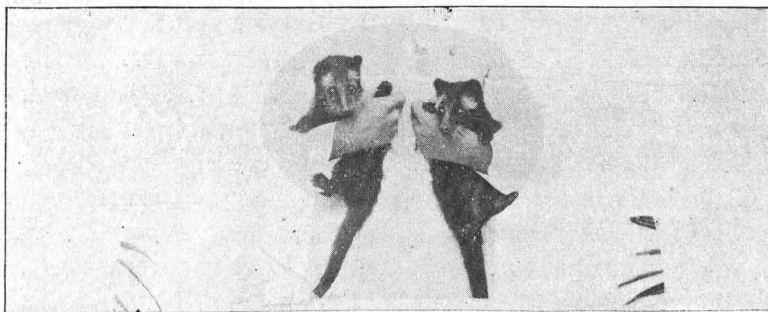

Fig. 3. Jonge moesangs.

tigen doekoen te doen te hebben. Ze noemden mij zelfs den „doekoen belanda”. Indien de redactie van dit tijdschrift er prijs op stelt, zal ik gaarne eens uitvoeriger van mijn ervaringen bij het tijgers vangen vertellen ¹⁾. Bij dit interessante werk heb ik veel omgang met de bevolking gehad en aldus eenigen kijk gekregen op de opvattingen der bevolking ten opzichte van den koningstijger.

Behalve de foto van den wilden hond sluit ik nog enkele andere foto's in, die den lezers van dit tijdschrift waarschijnlijk wel belang zullen inboezemen. De eene stelt een Kidang voor. Het diertje was bij het fotografeeren nauwelijks een dag oud. Het werd met de flesch groot gebracht.

Het derde kiekje stelt een paartje jonge Moesangs (loewaks) of witsnorpalmarters voor.

Fort de Kock.

C. KLEES.

1) Wij schreven den heer KLEES reeds, dat wij zijne interessante mededeelingen gaarne tegemoet zien. *Red.*